

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2018*

Henkilöstö – Virkamiehet – Palkkaus – Perhelisät – Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta – Huollettavana olevan lapsen käsite – Alaikäisen suojelua koskevaan kolmannen maan lainsäädäntöön perustuva huoltajuuspäätös – Huollettavana olevan lapsen aseman epääminen huollettavina olevilta lapsilta – Yhdenvertainen kohtelu – Oikeus koulutukseen – Lapsen etu

Asiassa T-283/17,

SH, Euroopan komission sopimussuhteinen toimihenkilö, edustajanaan N. de Montigny, asianajaja,
kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi M. Mensi, T. S. Bohr ja A.-C. Simon, sittemmin Bohr ja G. Berscheid,

vastaajana,

jota tukevat

Euroopan parlamentti, asiamiehinään J. Steele ja M. Windisch,

ja

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bauer ja R. Meyer,

väliintulijoina,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan perustuvasta kanteesta, jossa vaaditaan kumoamaan komission 13.7.2016 antama päätös, jolla työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomaisen kieltäytyi jatkamasta huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän maksamista kantajalle, sekä tarpeellisilta osin komission 3.2.2017 antama päätös, jolla hylättiin kantajan 5.10.2016 tekemä hallinnollinen valitus,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Kanninen sekä tuomarit L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (esittelevä tuomari) ja I. Reine,

kirjaaja: hallintovirkamies G. Predonzani,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 13.4.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,
on antanut seuraavan

tuomion

I Asian tausta

- 1 Kantaja SH on Euroopan komission sopimussuhteinen toimihenkilö, joka työskentelee Zimbabwessa.
- 2 Tribunal de résidence de Buyenzi (Buyenzin alioikeus, Burundi) antoi 30.12.2010 päätöksen (jäljempänä Tribunal de résidence de Buyenzin päätös) kahden Burundin kansalaisen, 14- ja 12-vuotiaan lapsen, joiden etunimet ovat Joe ja Claire, määräämisestä kantajan huollettaviksi Burundin siviililain (Code civil) 300 §:n ja sitä seuraavien pykälien perusteella. Kun Tribunal de résidence de Buyenzin päätös julistettiin, kantajan vakituinen asuinpaikka oli Togossa.
- 3 Kantaja pyysi ja hänelle myönnettiin kesäkuussa 2011 huollettavana olevasta lapsesta maksettava lisä Joen ja Clairen osalta Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt), joita sovelletaan sopimussuhteisiin toimihenkilöihin Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen (jäljempänä muuhun henkilöstöön sovellettavat palvelussuhteen ehdot) 21 artiklan nojalla, liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan ja saman artiklan 3 kohdan a alakohdan perusteella. Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Virkamies, jolla on yksi tai useampi lapsi huollettavanaan, saa 2 ja 3 kohdassa mainittujen edellytysten mukaisesti – euron lisän kuukaudessa kutakin hänen huollettavanaan olevaa lasta kohden.

2. Huollettavana olevaksi lapseksi katsotaan virkamiehen tai hänen puolisonsa avioliitossa syntynyt lapsi, avioliiton ulkopuolella syntynyt lapsi tai ottolapsi, jos virkamies tosiasiallisesti huolehtii lapsesta.

Huollettavana olevaksi lapseksi katsotaan myös lapsi, josta on tehty lapseksiottamista koskeva hakemus ja jonka osalta lapseksiottamista koskeva menettely on aloitettu.

Lapsi, jonka elatusvastuu kuuluu virkamiehelle alaikäisten suojelua koskevaan jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvan päätöksen nojalla, rinnastetaan huollettavana olevaan lapseen.

3. Lisä myönnetään:

- a) ilman eri toimenpiteitä jokaisesta alle 18-vuotiaasta lapsesta, ja
- b) kyseisen virkamiehen perustellusta pyynnöstä jokaisesta koulua käyvästä tai ammatillista koulutusta saavasta 18–26-vuotiaasta lapsesta.

4. Poikkeustapauksessa huollettavana olevaan lapseen voidaan rinnastaa todistusvoimaisiin asiakirjoihin perustuvalla nimittävän viranomaisen erityisellä, perustellulla päätöksellä sellainen henkilö, jonka suhteen virkamiehellä on lakisääteinen elatusvelvollisuus ja jonka elatus aiheuttaa hänelle huomattavia kustannuksia.

– –”

- 4 Joe täytti 18 vuotta 3.8.2014.

- 5 Henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimiston (PMO) yksikön ”palkat ja henkilökohtaisten taloudellisten etuuksien hallinnointi” päällikkö antoi kantajalle tiedoksi ilmoituksen (jäljempänä 6.5.2015 annettu PMO:n ilmoitus), jossa kantajalle selitettiin, ettei hänellä ollut yhtäältä enää oikeutta huollettavana olevasta lapsesta maksettavaan lisään Joen osalta, koska Joe oli täyttänyt 18 vuotta, ja että toisaalta kyseisten lisien maksaminen lopetettaisiin taannehtivasti 31.8.2014 alkaen. Kantaja ei valittanut tästä ilmoituksesta.
- 6 Joen osalta 1.9.2014–30.4.2015 maksettua huollettavana olevasta lapsesta maksettavaa lisää ei kuitenkaan lopulta peritty takaisin.
- 7 Claire täytti 18 vuotta 2.5.2016.
- 8 Kantaja esitti PMO:lle 17.5.2016 hakemuksen, joka koski huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän maksamisen jatkamista Joen ja Clairen osalta. Tämä hakemus perustui henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan b alakohtaan. Kantaja esitti hakemuksessaan, että kyseiset lapset olivat edelleen hänen huollettavinaan, ja toimitti asiakirjoja, jotka osoittivat lasten käyvän edelleen koulua. Kantaja mainitsi vielä erikseen, ettei ollut valittanut 6.5.2015 annetusta PMO:n ilmoituksesta, koska hänelle ei ollut kerrottu hänen oikeuksistaan.
- 9 PMO antoi kantajalle 13.7.2016 tiedoksi ilmoituksen, jossa selvennettiin henkilöstösääntöjen mukaisia kantajan oikeuksia ja kieltäydettiin jatkamasta Joen ja Clairen osalta haettujen lisien maksamista (jäljempänä riidanalainen päätös). PMO korosti, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan perusteella huollettavana olevasta lapsesta maksettava lisä voidaan myöntää lapsesta, joka on määrätty virkamiehen huollettavaksi nimenomaan alaikäisten suojelua koskevaan lainsäädäntöön perustuvalla päätöksellä. PMO katsoi, että oikeus lisiin kyseisten kahden lapsen osalta on päätynyt, kun lapset ovat täyttäneet 18 vuotta. PMO:n mukaan oikeus näihin lisiin on nimittäin perustunut tässä tapauksessa yksinomaan huoltajuuteen, joka on päätynyt lapsen tultua täysikäiseksi. PMO ilmoitti myös, että oikeus näihin lisiin voitaisiin tietenkin myöntää biologiselle lapselle tai ottolapselle henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan nojalla siihen asti, kunnes lapsi täyttää 26 vuotta. PMO:n mukaan tätä mahdollisuutta ei kuitenkaan sovellettu huollettavaksi määrätyn lapsen kohdalla.
- 10 Kantaja valitti riidanalaisesta päätöksestä 5.10.2016 muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 117 artiklan nojalla toimihenkilöihin sovellettavan henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan perusteella. Kantaja vetosi hallinnollisen valituksensa perusteeksi siihen, että PMO oli tehnyt oikeudellisen virheen ja ”ilmeisen arviointivirheen tarkastellessaan henkilöstösääntöjen 67 artiklan sekä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan soveltamissääntöjä”. Lisäksi kantaja väitti, että Burundin siviililain mukaan täysi-ikäiseksi katsotaan 21 vuotta täyttänyt henkilö. Kumpaakaan kyseisistä lapsista ei siis katsottaisi täysi-ikäiseksi Burundin siviililain mukaan. He molemmat ovat näin ollen kantajan huollettavina siihen saakka, kunnes täyttävät 21 vuotta. Kantaja päätteli tämän perusteella, että hänellä on henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan perusteella oikeus huollettavana olevasta lapsesta maksettaviin lisiin kyseisten kahden lapsen osalta siihen asti, kunnes nämä täyttävät 21 vuotta ja huoltajuus päättyy.
- 11 Komission viranomainen, jolla on oikeus tehdä palvelukseen ottamista koskevia sopimuksia (jäljempänä työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen), hylkäsi kantajan hallinnollisen valituksen 3.2.2017 tekemällään päätöksellä (jäljempänä valitusta koskeva hylkäyspäätös). Työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen muistutti, että oikeuskäytännön mukaan rahaetuuksia koskevasta oikeudesta annettuja säännöksiä on tulkittava suppeasti, ja viittasi 8.4.2008 annetun tuomion Bordini v. komissio (F-134/06, EU:F:2008:40) 90 kohtaan. Lisäksi työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen korosti, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan mukaan kyseisiä lapsia ei voitu katsoa kantajan huollettavina oleviksi lapsiksi, koska mainitussa säännöksessä säädetään, että virkamiehelle kuuluvan asianomaisen lapsen

elatusvastuun on johdettava jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvasta päätöksestä. Työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen mukaan Tribunal de résidence de Buyenzin päätös perustui kolmannen maan lainsäädäntöön. Tämän perusteella työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen totesi, ettei kantajalla ollut oikeutta huollettavana olevasta lapsesta maksettavaan lisään kyseisten kahden lapsen osalta ja että PMO oli myöntänyt kyseiset lisät kantajalle hyväntahtoisesti siihen saakka, kunnes Claire ja Joe täyttivät 18 vuotta.

II Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

- 12 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 15.5.2017 jättämällään kannekirjelmällä.
- 13 Komissio jätti vastineensa 1.8.2017.
- 14 Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan parlamentti toimittivat 5.7.2017 ja 10.7.2017 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon väliintulohakemukset, joissa ne pyysivät saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia.
- 15 Unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi neuvoston ja parlamentin väliintulohakemukset 10.8.2017 ja 13.9.2017 tekemillään päätöksillä. Väliintulijat toimittivat kirjelmänsä 20.10.2017 ja 27.10.2017, ja asianosaiset toimittivat niitä koskevat huomautuksensa säädetyissä määräajoissa.
- 16 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamo ilmoitti kantajalle 1.9.2017 päivätyllä kirjeellä unionin yleisen tuomioistuimen päättäneen unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 83 artiklan 1 kohdan mukaisesti, ettei toinen kirjelmien vaihto ollut tarpeen.
- 17 Kantaja pyysi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.9.2017 toimittamallaan asiakirjalla työjärjestyksen 83 artiklan 2 kohdan mukaisesti lupaa esittää vastauksen. Kantaja pyysi lähinnä erityisesti lupaa vastata vastinekirjelmän 48 kohdan ja sitä seuraavien kohtien väitteisiin.
- 18 Unionin yleinen tuomioistuin antoi 29.9.2017 tekemällään päätöksellä kantajalle luvan esittää vastauksen, joka koskee vastinekirjelmän 48–59 kohtaa. Kantaja jätti vastauksensa 13.11.2017. Komissio jätti vastaajan vastauksen 5.1.2018.
- 19 Unionin yleinen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti 8.3.2018 esittelevän tuomarin ehdotuksesta aloittaa suullisen käsittelyn.
- 20 Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 13.4.2018 pidetyssä istunnossa.
- 21 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
  - toteaa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan olevan lainvastainen
  - kumoaa riidanalaisen päätöksen ja tarpeellisilta osin valitusta koskevan hylkäyspäätöksen
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 22 Komissio ja neuvosto vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin
  - hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 23 Parlamentti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin jättää kanteen osittain tutkimatta ja hylkää sen joka tapauksessa perusteettomana.

III Oikeudellinen arviointi

A Kanteen tutkittavaksi ottaminen

- 24 Komissio ilmoittaa vastauksessaan epäilevänsä oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn asianmukaisuutta.
- 25 Joen osalta komissio katsoo yhtäältä, että kantajan olisi pitänyt valittaa 6.5.2015 annetusta PMO:n ilmoituksesta riidanalaisesta päätöksestä valittamisen sijaan. Clairen osalta komissio korostaa toisaalta, että lisien maksaminen keskeytettiin kesäkuussa 2016, mikä käy komission mukaan ilmi kyseistä kuukautta koskevasta kantajan palkkalaskelmasta. Näin ollen komissio katsoo, että kantajan olisi pitänyt valittaa kesäkuuta 2016 koskevasta palkkalaskelmasta eikä riidanalaisesta päätöksestä.
- 26 Kantaja vaatii, että komission esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä, ja korostaa, että hänen 17.5.2016 PMO:lle esittämänsä hakemus, joka koski huollettavana olevasta lapsesta maksettavien lisien maksamisen jatkamista, oli uusi lisää koskeva hakemus, joka perustui henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan b alakohtaan.
- 27 Komission väitteet perustuvat olennaisilta osin siihen näkemykseen, että riidanalaisella päätöksellä ainoastaan vahvistettiin yhtäältä 6.5.2015 annettu PMO:n ilmoitus Joesta maksettavan lisän osalta ja toisaalta kesäkuuta 2016 koskeva kantajan palkkalaskelma Clairen osalta.
- 28 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kumoamiskanne, joka kohdistuu sellaiseen toimeen, jolla ainoastaan vahvistetaan aiemmin tehty päätös, josta on tullut lopullinen, on jätettävä tutkimatta (ks. tuomio 7.2.2001, Inpesca v. komissio, T-186/98, EU:T:2001:42, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Toimi on pelkkä aiemman päätöksen vahvistava päätös, jos se ei sisällä aiempaan päätökseen verrattuna mitään uutta ja jos sen, jolle aiempi päätös on osoitettu, tilannetta ei ole tutkittu uudelleen ennen myöhemmän päätöksen tekemistä (ks. määräys 26.10.2016, Edeka-Handelsgesellschaft Hesserling v. komissio, T-611/15, ei julkaistu, EU:T:2016:643, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 29 Käsiteltävässä asiassa on todettava yhtäältä Joen osalta, että 6.5.2015 annettu PMO:n ilmoitus koski henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan nojalla maksetun huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän lakkauttamista Joen osalta. On siis todettava, että 6.5.2015 annetusta PMO:n ilmoituksesta on tullut lopullinen, koska kantaja ei ole valittanut siitä.
- 30 On kuitenkin korostettava, että riidanalainen päätös koski hakemusta, jonka kantaja oli tehnyt PMO:lle 17.5.2016 ja joka koski huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän maksamisen jatkamista Joen ja Clairen osalta. Kyseinen hakemus ei perustunut henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan a alakohtaan, vaan samassa liitteessä olevan 2 artiklan 3 kohdan b alakohtaan. Riidanalaisen päätöksen kohde oli siis toinen kuin 6.5.2015 annetun PMO:n ilmoituksen, eikä sillä ainoastaan vahvistettu tätä ilmoitusta.
- 31 Toisaalta Clairen osalta on riittävää todeta, että kesäkuuta 2016 koskevasta kantajan palkkalaskelmasta käy ilmi, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan nojalla myönnetyn lisän maksaminen oli lakkautettu. Kuten edellä 30 kohdassa muistutetaan, riidanalainen päätös koskee hakemusta, jonka kantaja teki PMO:lle 17.5.2016 ja joka koski huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän maksamisen jatkamista Joen ja Clairen osalta saman

liitteen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan perusteella. Riidanalaisen päätöksen kohde oli siis toinen kuin päätökseksi katsottavan vuotta 2016 koskevan palkkalaskelman, joten riidanalaisella päätöksellä ei ainoastaan vahvistettu viimeksi mainittua päätöstä.

- 32 Toisin kuin komissio väittää, kantajan oli kohdistettava henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohtaan perustuva hallinnollinen valituksensa riidanalaiseen päätökseen. Kantaja teki tällaisen valituksen 5.10.2016.
- 33 On siis todettava, että oikeudenkäyntiä edeltävä menettely on ollut käsiteltävässä asiassa asianmukainen.
- 34 Kanne voidaan siis ottaa käsiteltäväksi.

B Asiakysymys

1. Ensimmäinen vaatimus, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen on todettava henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan olevan lainvastainen

- 35 Kantaja vaatii ensimmäiseksi unionin yleistä tuomioistuinta toteamaan, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta, sellaisena kuin PMO on sitä soveltanut riidanalaisessa päätöksessä, on lainvastainen.
- 36 Tässä yhteydessä on muistutettava, ettei unionin tuomioistuinten tehtävänä ole esittää periaatteellisia toteamuksia (tuomio 16.12.2004, De Nicola v. EIP, T-120/01 ja T-300/01, EU:T:2004:367, 136 kohta). Kannetta kokonaisuutena tarkastellen on kuitenkin katsottava, että kantaja esittää ensimmäisessä vaatimuksessaan kumoamiskanteensa ohella henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa (jäljempänä riidanalainen säännös) koskevan lainvastaisuusväitteen.

2. Toinen vaatimus, jonka mukaan unionin tuomioistuimen on kumottava riidanalainen päätös ja tarvittavilta osin valitusta koskeva hylkäyspäätös

a) Toisen vaatimuksen kohde

- 37 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hallinnollinen valitus ja sen nimenomainen tai implisiittinen hylkääminen kuuluvat olennaisena osana monitahoiseen menettelyyn ja ovat vain edellytys sille, että asia voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi (tuomio 21.9.2011, Adjemian ym. v. komissio, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 32 kohta ja tuomio 15.9.2017, Skareby v. EUH, T-585/16, EU:T:2017:613, 18 kohta). Koska asianomaisen on henkilöstösääntöjen järjestelmässä tehtävä hallinnollinen valitus päätöksestä, jonka hän riitauttaa, ja tätä seurannut kanne voidaan ottaa tutkittavaksi siitä riippumatta, kohdistuuko se pelkästään valituksen kohteena olleeseen päätökseen vai valituksen hylkäämisestä tehtyyn päätökseen vai molempiin yhdessä, kunhan valitus on tehty ja kanne nostettu henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa säädetyissä määräajoissa (tuomio 26.1.1989, Koutchoumoff v. komissio, 224/87, EU:C:1989:38, 7 kohta ja tuomio 5.11.2014, komissio v. Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, 21 kohta). Prosessiekonomian periaatteen mukaan tuomioistuin voi kuitenkin päättää, ettei vaatimuksista, jotka kohdistuvat valituksen hylkäämisestä tehtyyn päätöksen, ole aihetta lausua erikseen, jos se toteaa, että näillä vaatimuksilla ei ole itsenäistä sisältöä ja että ne tosiasiallisesti vastaavat vaatimuksia, jotka kohdistuivat päätökseen, josta hallinnollinen valitus oli tehty (ks. tuomio 17.1.1989, Vainker v. parlamentti, 293/87, EU:C:1989:8, 7 ja 8 kohta ja tuomio 24.4.2017, HF v. parlamentti, T-584/16, EU:T:2017:282, 72 kohta). Näin voi olla erityisesti silloin, kun tuomioistuin

toteaa, että hallinnollisen valituksen hylkäämisestä tehdyllä päätöksellä pelkästään vahvistetaan valituksen kohteena ollut päätös, ja kun sen kumoamisella ei näin ollen ole asianomaisen oikeudelliseen tilanteeseen mitään sellaista vaikutusta, joka poikkeaisi valituksen kohteena olleen päätöksen kumoamisen vaikutuksesta (ks. vastaavasti tuomio 21.9.2011, Adjemian ym. v. komissio, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 33 kohta).

- 38 Oikeuskäytännön mukaan on kuitenkin niin, että kun huomioon otetaan oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn muuttuva luonne, hallinto voi joutua täydentämään tai muuttamaan valituksen hylätessään niitä perusteita, joiden nojalla se on valituksen kohteena olleen päätöksen tehnyt (ks. vastaavasti tuomio 9.12.2009, komissio v. Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 55–60 kohta).
- 39 Hallinto voi siis tähän valitukseen vastatakseen esittää oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä laajempia perusteluita. Tällaisten yksittäistapausta koskevien erityisten perusteluiden, jotka on annettu tiedoksi ennen kanteen nostamista, on tarkoitus vastata hylkäyspäätöstä ja niitä on siis pidettävä merkityksellisinä tietoina arvioitaessa tämän päätöksen lainmukaisuutta (ks. vastaavasti tuomio 9.12.2009, komissio v. Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 59 ja 60 kohta).
- 40 Käsiteltävässä asiassa valitusta koskevalla hylkäyspäätöksellä vahvistetaan, ettei huollettavana olevasta lapsesta maksettavien lisien maksamista jatketa, kuten PMO oli asian ratkaissut riidanalaisessa päätöksessä. Kuten edellä 11 kohdasta käy ilmi, työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomaisen täydensi kuitenkin riidanalaisesta päätöstä valitusta koskevassa hylkäyspäätöksessä lisäämällä, että oikeus saada huollettavana olevasta lapsesta maksettavaa lisää edellyttää, että elatusvelvollisuus johtuu jäsenvaltion lainsäädännön perusteella tehdystä päätöksestä. Näiden uusien perusteiden nojalla työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomaisen totesi, ettei kyseisiä lapsia voitu katsoa kantajan huollettavina oleviksi lapsiksi, sillä Tribunal de résidence de Buyenzin päätös ei perustunut jäsenvaltion lainsäädäntöön. Työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomaisen toi kuitenkin esille, että hallinto oli myöntänyt kantajalle hyväntahtoisesti huollettavana olevasta lapsesta maksettavat lisät siihen asti, kunnes Joe ja Claire täyttäsivät 18 vuotta, vaikkei kantajalla ollut oikeutta kyseisiin lisiin.
- 41 Edellä esitetyn perusteella valitusta koskevassa hylkäyspäätöksessä otetaan huomioon oikeudellisia seikkoja, joita PMO ei ollut ottanut huomioon riidanalaisen päätöksen antaessaan.
- 42 Kun pidetään mielessä oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn muuttuva luonne, riidanalaisen päätöksen laillisuuden tarkastelussa on siis otettava huomioon valitusta koskevassa hylkäyspäätöksessä esitetyt perustelut.

b) Kanneperusteet

- 43 Kantaja nostaa kannekirjelmässään esille viisi kanneperustetta, joista neljä ensimmäistä esitetään riidanalaisesta säännöstä koskevan lainvastaisuusväitteen tueksi. Ensimmäinen kanneperuste koskee kansallisuuteen tai syntyperään perustuvan syrjinnän kiellon rikkomista. Toinen kanneperuste koskee yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatteen rikkomista virkamiesten ja toimihenkilöiden välillä. Kolmas kanneperuste koskee koulutusta koskevan oikeuden loukkaamista ja lapsen edun ensisijaisen huomioon ottamisen periaatteen rikkomista. Neljäs kanneperuste koskee Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 52 artiklan sekä suhteellisuus- ja laillisuusperiaatteen rikkomista. Viides kanneperuste koskee oikeudellista virhettä, hyvän hallinnon periaatteen rikkomista sekä huolenpito- ja avustamisvelvollisuuden laiminlyöntiä.
- 44 Lisäksi kantaja esittää vastauksessaan kuudennen kanneperusteen, joka koskee oikeusvarmuuden ja ennustettavuuden periaatteen rikkomista sekä saavutettujen oikeuksien loukkaamista.

1) Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee kansallisuuteen tai syntyperään perustuvaa syrjintää

- 45 Kantaja väittää, että riidanalainen säännös loukkaa syntyperään tai kansallisuuteen perustuvan syrjinnän kieltoa, joka on vahvistettu perusoikeuskirjan 21 artiklassa ja henkilöstösääntöjen 1d artiklassa, koska se estää tunnustamasta Euroopan unionin kansalaisen huollettavana olevaa lasta, joka ei ole unionin kansalainen, huollettavana olevaksi lapseksi asianomaisen lisän myöntämistä varten.
- 46 Kantaja korostaa, että kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöjen mukaisesti luonnollisen henkilön henkilöoikeudelliseen asemaan sovelletaan toimivaltaisesta tuomioistuimesta riippumatta sen maan lainsäädäntöä, jonka kansalainen henkilö on. Koska Joe ja Claire ovat Burundin kansalaisia, heidän henkilöoikeudelliseen asemaansa sovelletaan näin ollen Burundin lakia. Huollettavana olevasta lapsesta maksettavien lisien maksamista kantajalle ei näin ollen jatkettu ainoastaan kyseisten lasten kansallisuuden vuoksi.
- 47 Kantaja esittää vastauksessaan, että perheoikeuden alalla toimivaltainen tuomioistuin määräytyy lapsen tai vanhemman vakituisen asuinpaikan perusteella. Kantaja väittää näin ollen, että koska hänen tai kyseisten lasten vakituinen asuinpaikka ei ollut missään jäsenvaltiossa tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, unionin tuomioistuimet eivät olleet toimivaltaisia antamaan päätöstä kyseisten lasten huoltajuudesta. Kantajan esittää, etteivät lapset olisi voineet poistua Burundin alueelta kantajan mukana tekemään huoltoa koskevaa hakemusta jäsenvaltiossa ilman lasten huoltajuudesta tehtyä päätöstä. Kantajan mukaan tästä seuraa, että kyseisten lasten kansallisuuden vuoksi Burundin viranomaiset olivat toimivaltaisia antamaan huoltajuutta koskevat päätökset.
- 48 Kantaja tuo vielä esille, ettei hän olisi voinut hakea Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen tunnustamista jäsenvaltiossa. Tässä yhteydessä hän katsoo, että vaikka lastensuojelun alalla Haagissa 19.10.1996 allekirjoitetun toimivallasta, sovellettavasta laista, toimenpiteiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta sekä yhteistyöstä vanhempainvastuuseen ja lasten suojeluun liittyvissä asioissa tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä vuoden 1996 Haagin yleissopimus) 15 artiklan nojalla on sovellettava lapsen asuinpaikan lakia, kyseisellä yleissopimuksella ei ole merkitystä käsiteltävässä asiassa. Tämä johtuu kantajan mukaan siitä, ettei Burundi ole kyseisen yleissopimuksen sopimuspuoli, ja yleissopimusta voitaisiin soveltaa vasta siinä tapauksessa, että lasten vakituinen asuinpaikka olisi jonkin sopimusvaltion alueella. Käsiteltävässä asiassa kantajan olisi ollut mahdollista hakea Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen tunnustamista jäsenvaltiossa, koska kantajan tai kyseisten lasten vakituinen asuinpaikka ei ollut unionin jäsenvaltiossa. Kantaja vahvisti istunnossa, ettei hänen vakituinen asuinpaikkansa ollut Belgiassa, kun Tribunal de résidence de Buyenzin päätös annettiin.
- 49 Kantaja tuo lisäksi esille vastauksessaan, että hän oli hakenut lapseksiottamista kyseisten lasten osalta Belgiassa siltä varalta, että unionin yleinen tuomioistuin vahvistaa päätöksen, jonka mukaan asianomaisia lisiä ei voida myöntää kyseisten lasten osalta.
- 50 Kantaja tuo vielä esille, että vaikka hän olisi saanut Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen tunnustettua yhdessä jäsenvaltiossa, kyseinen päätös perustuisi edelleen kolmannen maan lainsäädäntöön eikä tunnustamispäätöstä voitaisi pitää alaikäisten suojelua koskevaan jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvana päätöksenä.
- 51 Parlamentti, neuvosto ja komissio vaativat, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.
- 52 Heti alkuun on syytä korostaa, ettei riidanalaisessa säännöksessä säädetä nimenomaisesti, että lapsen kansallisuus on huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän myöntämisessä käytettävä kriteeri, vaan sen mukaan myöntämiskriteerinä on lainsäädäntö, jonka perusteella tuomioistuin on tehnyt päätöksen elatusvelvollisuudesta sen lapsen suhteen, josta kyseistä lisää maksetaan.

- 53 Kantaja väittää kuitenkin, että tämä kriteeri johtaa kyseisen lapsen syrjintään kansallisuuden perusteella. Kantajan mukaan tuomioistuimen on nimittäin tehtävä päätöksensä kyseisen lapsen elatusvelvollisuudesta sen maan lainsäädännön perusteella, jonka kansalainen lapsi on.
- 54 Tässä yhteydessä on huomautettava ensimmäiseksi, että vuoden 1996 Haagin yleissopimusta, johon komissio vetoaa väittäessään, että alaikäisten huoltoa koskevissa asioissa on sovellettava alaikäisen vakituksena asuinpaikkana olevan maan lainsäädäntöä, ei voida soveltaa käsiteltävässä asiassa. On nimittäin korostettava, että yhtäältä Burundi ei ole kyseisen yleissopimuksen sopimuspuolena, mitä kantaja painottaa, ja että toisaalta kyseisen yleissopimuksen 2 artiklan nojalla yleissopimusta sovelletaan ainoastaan alle 18-vuotiaisiin lapsiin, kun taas Joe ja Claire ovat yli 18-vuotiaita.
- 55 Toiseksi on korostettava, että käsiteltävässä asiassa, jossa ei voida soveltaa kansainvälistä yleissopimusta, on Joen ja Clairen huoltoa koskevassa asiassa sovellettavan kansallisen lainsäädännön osoittaminen siihen vedonneen asianosaisen tehtävä. Kantaja ei ole kuitenkaan yksilöinyt käsiteltävässä asiassa edes niitä kansallisen oikeuden säännöksiä, joiden nojalla kyseisten lasten huoltoa koskevassa asiassa sovellettava lainsäädäntö on hänen mukaansa sen maan lainsäädäntö, jonka kansalaisia lapset ovat.
- 56 Kantaja ei siis ole osoittanut, että riidanalainen säännös johtaisi kansallisuuteen perustuvaan syrjintään.
- 57 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

2) Toinen kanneperuste, joka koskee yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatteen rikkomista virkamiesten ja toimihenkilöiden välillä

- 58 Kantaja katsoo, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII oleva 2 artikla johtaa syrjintään niiden virkamiesten ja toimihenkilöiden välillä, jotka hakevat lapsen tunnustamista huollettavana olevaksi lapseksi, sen mukaan, perustuuko hakemus henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohtaan vai samassa liitteessä olevan 2 artiklan 2 kohdan toiseen alakohtaan eli riidanalaiseen säännökseen. Riidanalainen säännös johtaa siis virkamiesten ja toimihenkilöiden eriarvoiseen asemaan, vaikka nämä ovat siten samassa tilanteessa, että heillä on elatusvastuu lapsen tai läheisen henkilön suhteen, sillä heidän kohdallaan sovelletaan erilaisia myöntämisedellytyksiä sen mukaan, mihin lainsäädäntöön heille kuuluva elatusvastuu perustuu.
- 59 Kantaja korostaa ensinnäkin, ettei henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohta, jonka mukaan huollettavana olevaan lapseen voidaan rinnastaa kuka tahansa henkilö, jonka suhteen virkamiehellä on lakisääteinen elatusvelvollisuus ja jonka elatus aiheuttaa hänelle huomattavia kustannuksia, estä tällaista rinnastamista, jos lakisääteinen elatusvelvollisuus perustuu kolmannen maan lainsäädäntöön.
- 60 Kantaja tuo toiseksi esille, ettei myöskään henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan toinen alakohta, jossa tunnustetaan huollettavana olevan lapsen asema ottolapselle tai lapselle, jonka osalta lapseksiottamista koskeva menettely on aloitettu, estä lapsen tunnustamista huollettavana olevaksi lapseksi, jos lapseksiottaminen perustuu kolmannen maan lainsäädäntöön.
- 61 Parlamentti, neuvosto ja komissio vaativat, että toinen kanneperuste on hylättävä.
- 62 Tässä yhteydessä on muistutettava, että yhdenvertaisen kohtelun tai syrjintäkiellon periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavoin eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavoin, ellei tällainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (tuomio 10.1.2006, IATA ja ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, 95 kohta ja tuomio 12.9.2006, Eman ja Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, 57 kohta). Henkilöstösääntöjen 1d artiklassa vahvistettu yhdenvertaisen kohtelun tai syrjintäkiellon

periaate on yleisluonteinen säännös, jota sovelletaan unionin virkamiesoikeuteen (ks. vastaavasti tuomio 2.12.1982, Micheli ym. v. komissio, 198/81–202/81, EU:C:1982:411, 5 ja 6 kohta ja tuomio 15.4.2010, Gualtieri v. komissio, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 70 kohta).

- 63 Käsiteltävässä asiassa on verrattava keskenään ensinnäkin niiden virkamiesten ja toimihenkilöiden tilannetta, joiden huollettavana on lapsi kolmannen maan lainsäädäntöön perustuvan lapseksiottamista koskevan päätöksen nojalla, mikä kuuluu henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamisalaan, ja toiseksi niiden virkamiesten ja toimihenkilöiden tilannetta, joilla on kolmannen maan lainsäädäntöön perustuva lakisääteinen elatusvelvollisuus sellaisen henkilön suhteen, jonka elatus aiheuttaa virkamiehelle tai toimihenkilölle huomattavia kustannuksia, mikä kuuluu henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohdan soveltamisalaan, ja kolmanneksi niiden virkamiesten ja toimihenkilöiden tilannetta, joiden elatusvelvollisuus johtuu kolmannen maan lainsäädäntöön perustuvasta päätöksestä, joka ei edellisistä tilanteista poiketen kuulu minkään henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan säännöksen soveltamisalaan.
- 64 Tässä yhteydessä on todettava ensinnäkin, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuksi ”huollettavana olevaksi lapseksi” katsotaan virkamiehen tai tämän puolison ottolapsen edellyttäen, että ”virkamies tosiasiallisesti huolehtii lapsista”. Toiseksi ”huollettavana olevaksi lapseksi” katsotaan riidanalaisen säännöksen nojalla lapset, jotka eivät ole virkamiehen tai hänen puolisonsa avioliitossa tai avioliiton ulkopuolella syntyneitä lapsia eivätkä heidän ottolapsiaan, mutta joiden ”elatusvastuu kuuluu virkamiehelle alaikäisten suojelua koskevaan jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvan päätöksen nojalla”. Kolmanneksi poikkeustapauksessa asiaankuuluvan unionin toimielimen, elimen tai laitoksen nimittävän viranomaisen perustellulla päätöksellä muu henkilö, myös täysi-ikäinen henkilö tai virkamiehen perheenjäsen, kuin virkamiehen tai hänen puolisonsa avioliitossa tai avioliiton ulkopuolella syntynyt lapsi tai ottolapsi, voidaan rinnastaa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohdan nojalla ”huollettavana olevaan lapseen”, kun virkamiehellä on kyseisen henkilön suhteen ”lakisääteinen elatusvelvollisuus” ja kun kyseisen henkilön ”elatus aiheuttaa hänelle huomattavia kustannuksia” (ks. tuomio 16.1.2018, SE v. neuvosto, T-231/17, ei julkaistu, EU:T:2018:3, 38 kohta).
- 65 Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ei siis säädetä, että lapseksiottamista koskevan päätöksen olisi perustuttava jäsenvaltion lainsäädäntöön. Myöskään henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohdassa ei säädetä, että lakisääteisen elatusvelvollisuuden olisi perustuttava jäsenvaltion lainsäädäntöön. Riidanalaisessa päätöksessä edellytetään päinvastoin, että elatusvelvollisuudesta annettavan päätöksen on perustuttava jäsenvaltion lainsäädäntöön. Henkilöstösäännöissä kohdellaan siis epäedullisemmin kyseisen säännöksen soveltamisalaan kuuluvia virkamiehiä ja toimihenkilöitä, kun niissä edellytetään, että riidanalaisessa säännöksessä tarkoitetun elatusvelvollisuuden on perustuttava jäsenvaltion lainsäädäntöön.
- 66 Näissä olosuhteissa on selvitettävä, ovatko yhtäältä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohdassa ja saman liitteen 2 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen virkamiesten ja toimihenkilöiden ja toisaalta riidanalaisen säännöksen soveltamisalaan kantajan tavoin kuuluvien virkamiesten ja toimihenkilöiden tilanteet vertailukelpoisia, kuten kantaja väittää (ks. tuomio 9.3.2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 67 Tässä yhteydessä on tuotava esille, että oikeuskäytännön mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta, riidanalainen säännös ja henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 alakohta koskevat kukin kolmeen eri ryhmään kuuluvia lapsia tai henkilöitä, jotka voidaan katsoa henkilöstösäännöissä tarkoitetuiksi ”huollettavina oleviksi lapsiksi” (tuomio 16.1.2018, SE v. neuvosto, T-231/17, ei julkaistu, EU:T:2018:3, 37 kohta).
- 68 Riidanalainen säännös ja henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohta perustuvat nimittäin molemmat elatusvelvollisuuteen sellaisten henkilöiden suhteen, jotka eivät ole kyseisen virkamiehen jälkeläisiä. Elatusvelvollisuudet eroavat näissä säännöksissä toisistaan siten, että toinen

johtuu ”päätöksestä” ja toinen on ”lakisääteinen”, joten unionin lainsäätäjä on tarkoittanut kahta eri tilannetta (tuomio 16.1.2018, SE v. neuvosto, T-231/17, ei julkaistu, EU:T:2018:3, 39 kohta). Riidanalaisessa säännöksessä edellytetään, että elatusvelvollisuus johtuu alaikäisten suojelua koskevaan lainsäädäntöön perustuvasta päätöksestä. Kyseisessä säännöksessä tarkoitetaan erityisesti alaikäisen huoltajuuden määräämistä. Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 4 kohdassa tarkoitetaan sen sijaan lakisääteistä elatusvelvollisuutta suhteessa verisukulaiseen tai avioliiton kautta sukua olevaan henkilöön, joka ei ole välttämättä alaikäinen. Lisäksi kyseisessä säännöksessä edellytetään, että henkilön, jonka suhteen virkamiehellä on tällainen elatusvelvollisuus, elatuksesta aiheutuu virkamiehelle ”huomattavia kustannuksia” ja että virkamies osoittaa ”todistusvoimaisilla asiakirjoilla”, että asianomaisen henkilön elatuksesta aiheutuvat kustannukset ylittävät tavanomaiset kustannukset (ks. vastaavasti tuomio 20.1.2009, Klein v. komissio, F-32/08, EU:F:2009:3, 45 kohta).

69 Toisaalta myöskään riidanalaisessa säännöksessä tarkoitettulla tavalla elatusvelvollisten toimihenkilöiden ja virkamiesten tilannetta ja niiden toimihenkilöiden ja virkamiesten tilannetta, joiden huollettavana on lapsi henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua lapseksiottamista koskevan päätöksen nojalla, ei voida pitää vertailukelpoisina. Lapseksiottamisen ja huoltajuuden välillä on nimittäin merkittäviä eroja. Ensinnäkin on korostettava, että lapseksiottamisesta poiketen huoltajuus päättyy lähtökohtaisesti silloin, kun lapsesta tulee täysi-ikäinen. Toiseksi on tuotava esille, että huoltajuus voidaan lähtökohtaisesti kumota, kun taas lapseksiottaminen, joka on yksi lapsen ja vanhemman välisen pysyvän suhteen muoto, on luonteeltaan pysyvä.

70 Edellä esitetyn perusteella henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja saman artiklan 4 alakohdassa tarkoitettujen virkamiesten ja toimihenkilöiden sekä riidanalaisessa säännöksessä tarkoitettujen virkamiesten ja toimihenkilöiden ei pitäisi katsoa olevan samassa tilanteessa, joten huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän myöntämistä koskevien erilaisten edellytysten asettaminen henkilöstösäännöissä ei loukkaa myöskään yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

71 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

3) Kolmas kanneperuste, joka koskee koulutusta koskevan oikeuden loukkaamista ja lapsen edun ensisijaisen huomioon ottamisen periaatteen rikkomista

72 Kantaja väittää, että kaikilla lapsilla on oikeus koulutukseen. Tästä koulutuksesta aiheutuu kuitenkin kustannuksia. Näin on erityisesti silloin, kun kyseessä on kantajan kaltaisen toimihenkilön huollettavana olevien lasten koulutus ja kyseinen toimihenkilö on lähetetty työskentelemään unionin edustustoon kolmanteen maahan, jossa Euroopassa annettava koulutus vastaava koulutus on kallista. Lainvastaisuusväitteen kohteena oleva säännös on vastoin perusoikeuskirjan 14 ja 24 artiklaa, koska se estää myöntämästä huollettavana olevasta lapsesta maksettavia lisiä virkamiehille ja toimihenkilöille, joiden huollettavana ovat lapset ovat kolmannen maan kansalaisia.

73 Parlamentti, neuvosto ja komissio vaativat, että kolmas kanneperuste on hylättävä.

74 Tässä yhteydessä on selvitettävä ensinnäkin, onko sellaisen lapsen, joka on määrätty virkamiehen tai toimihenkilön huollettavaksi kolmannen maan lainsäädäntöön perustuvalla päätöksellä, jättämistä huollettavana olevan lapsen käsitteen ulkopuolelle pidettävä perusoikeuskirjan 14 artiklan rikkomisena. Kyseisen artiklan otsikko on ”Oikeus koulutukseen”, ja siinä määrätään seuraavaa:

”Jokaisella on oikeus koulutukseen ja oikeus saada ammatillista koulutusta sekä jatko- ja täydennyskoulutusta.”

75 Kyseistä määräystä tulkittaessa on otettava huomioon perusoikeuskirjan selitykset (EUVL 2007, C 303, s. 17) SEU 6 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan ja perusoikeuskirjan 52 artiklan 7 kohdan mukaan (tuomio 19.9.2013, uudelleen käsittely komissio v. Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 27 kohta). Perusoikeuskirjan 14 artiklaan liittyvistä selityksistä käy ilmi, että kyseinen artikla on saanut vaikutteita sekä jäsenvaltioiden yhteisistä valtiosääntöperinteistä että Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 2 artiklasta, joka kuuluu seuraavasti:

”Keneltäkään ei saa kieltää oikeutta koulutukseen. Hoitaessaan kasvatuksen ja opetuksen alalla omaksumiaan tehtäviä valtion tulee kunnioittaa vanhempien oikeutta varmistaa lapsilleen heidän omien uskonnollisten ja aatteellisten vakaumustensa mukainen kasvatusta ja opetus.”

76 Toisin kuin kantaja antaa väitteillään ymmärtää, edellä esitetyn perusteella ei voida päätellä, että unionilla olisi perusoikeuskirjan 14 artiklan nojalla positiivinen velvollisuus varmistaa, että unionin virkamiehillä ja toimihenkilöillä on riittävät taloudelliset varat tietynlaisen koulutuksen kustantamiseen huollettavinaan oleville lapsille.

77 Vaikka oletettaisiin, että huollettavana olevasta lapsesta maksettava lisä on tarkoitettu kattamaan virkamiehen tai toimihenkilön huollettavana olevan lapsen koulumaksut, ei perusoikeuskirjan 14 artiklassa vahvistetun koulutusta koskevan oikeuden voida näin ollen katsoa edellyttävän, että tämä lisä on myönnettävä myös lapsesta, joka on määrätty virkamiehen tai toimihenkilön huollettavaksi kolmannen maan lainsäädännön perusteella annetulla päätöksellä.

78 Toiseksi on selvitettävä, onko sellaisen lapsen, joka on määrätty virkamiehen tai toimihenkilön huollettavaksi kolmannen maan lainsäädäntöön perustuvalla päätöksellä, jättämistä huollettavana olevan lapsen käsitteen ulkopuolelle pidettävä perusoikeuskirjan 24 artiklan 2 kohdassa vahvistetun lapsen edun ensisijaisen huomioon ottamisen periaatteen rikkomisena. Kyseisessä kohdassa määrätään seuraavaa:

”Kaikissa lasta koskevilla viranomaisten tai yksityisten laitosten toimissa on ensisijaisesti otettava huomioon lapsen etu.”

79 Tässä yhteydessä on tuotava esille, että perusoikeuskirjan 24 artiklaan liittyvien selitysten mukaan kyseinen artikla perustuu lapsen oikeuksista New Yorkissa 20.11.1989 allekirjoitettuun yleissopimukseen, jonka kaikki jäsenvaltiot ovat ratifioineet, ja erityisesti sen 3, 9, 12 ja 13 artiklaan. Kyseisen yleissopimuksen 1 artiklassa määrätään, että ”tässä yleissopimuksessa lapsella tarkoitetaan jokaista alle 18-vuotiasta henkilöä, ellei lapseen soveltuvien lakien mukaan täysi-ikäisyyttä saavuteta aikaisemmin”.

80 Käsiteltävässä asiassa Joe ja Claire ovat yli 18-vuotiaita, joten heitä ei voida pitää edellä 79 kohdassa mainitussa, New Yorkissa vuonna 1989 allekirjoitetussa yleissopimuksessa tarkoitettuina ”lapsina”, joten perussopimuksen 24 artiklaa ei voida soveltaa heihin.

81 Unionin yleinen tuomioistuin ei voi näin ollen katsoa, että tiettyjen lapsiryhmien jättäminen riidanalaisella säännöksellä huollettavana olevan lapsen käsitteen ja huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän ulkopuolelle on vastoin perusoikeuskirjan 24 artiklaa.

82 Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

4) Neljäs kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 52 artiklan sekä suhteellisuus- ja laillisuusperiaatteen rikkomista

- 83 Kantaja esittää, että kun huomioon otetaan perusoikeuskirjan 52 artiklassa vahvistettu suhteellisuusperiaate, lainsäätäjän olisi pitänyt selvittää nimenomaisesti syyt, joiden vuoksi se ei anna mahdollisuutta tunnustaa virkamiehen tai toimihenkilön huollettaviksi kolmannen maan lainsäädäntöön perustuvalla päätöksellä määrättyjä lapsia huollettavina oleviksi lapsiksi. Se ei perustellut tätä seikkaa, joten riidanalainen säännös on vastoin perusoikeuskirjan 52 artiklaa.
- 84 Neuvosto ja komissio vaativat, että neljäs kanneperuste on hylättävä perusteettomana, ja parlamentti vaatii puolestaan, ettei kanneperustetta voida ottaa tutkittavaksi.

i) Neljännen kanneperusteen tutkittavaksi ottaminen

- 85 Parlamentin mukaan neljättä kanneperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska kannekirjelmän tekstistä ei parlamentin mukaan käy ilmi, mihin olennaisiin oikeudellisiin seikkoihin kyseinen kanneperuste perustuu. Kantaja ei nimittäin esitä parlamentin mukaan mitään oikeudellista perustetta suhteellisuus- ja laillisuusperiaatteen väitetyn rikkomisen tueksi.
- 86 Tässä yhteydessä on muistettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisen alakohdan, jota saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen alakohdan mukaisesti sovelletaan menettelyihin unionin yleisessä tuomioistuimessa, ja työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan kannekirjelmässä on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja esitettävä yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Näiden perustelujen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta unionin yleinen tuomioistuin voi ratkaista kanteen tarvittaessa ilman muiden tietojen tukea. Oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenkäytön takaamiseksi kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, ilmenevät ainakin pääpiirteittäin mutta silti johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmästä (määräys 28.4.1993, De Hoe v. komissio, T-85/92, EU:T:1993:39, 20 kohta ja määräys 21.5.1999, Asia Motor France ym. v. komissio, T-154/98, EU:T:1999:109, 49 kohta).
- 87 Käsiteltävässä asiassa on todettava ensinnäkin, ettei kantaja ole täsmentänyt kannekirjelmässään, millä tavalla laillisuusperiaatetta on rikottu, niin kuin hän väittää neljännen kanneperusteensa otsikossa. Kanneperuste on siis jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee mainitun periaatteen väitettyä rikkomista.
- 88 Toiseksi kantajan esille ottamasta suhteellisuusperiaatteesta on todettava tietenkin, että kantajan esittämät perusteet ovat lyhyet. Niistä käy kuitenkin riittävän selkeästi ja johdonmukaisesti ilmi, että hän vetoaa suhteellisuusperiaatteen rikkomiseen, ja perusoikeuskirjan 52 artiklassa määrätään, että suhteellisuusperiaatetta on noudatettava perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien rajoissa.
- 89 Neljäs kanneperuste on siis otettava tutkittavaksi perusoikeuskirjan 52 artiklan ja suhteellisuusperiaatteen rikkomisen osalta.

ii) Asiakysymys

90 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Tässä perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen. Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.”

91 Kyseiseen 52 artiklaan liittyvien selitysten mukaan artiklalla pyritään vahvistamaan perusoikeuskirjan oikeuksien ja periaatteiden kattavuus sekä niiden tulkintaa koskevat säännöt. Erityisesti 52 artiklan 1 kohdassa käsitellään rajoitussäännöstöä.

92 Käsiteltävässä asiassa on tuotava yhtäältä esille, ettei kantaja ole täsmentänyt tarkasteltavassa kanneperusteessa, mitä perusoikeuskirjassa vahvistettua oikeutta tai vapautta riidanalaisella säännöksellä olisi rajoitettu.

93 Toisaalta on korostettava, että riidanalaista säännöstä koskevan lainvastaisuusväitteen tueksi esitettyjen ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteen yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin ei havainnut, että riidanalainen säännös olisi rajoittanut millään tavalla perusoikeuskirjassa määrättyjä oikeuksia.

94 Kantaja ei siis ole osoittanut, että perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohtaa olisi rikottu.

95 Neljäs kanneperuste ja sitä kautta kantajan esittämä lainvastaisuusväite on näin ollen hylättävä.

5) Viides kanneperuste, joka koskee oikeudellista virhettä sekä hyvän hallinnon periaatteen rikkomista ja huolenpito- ja avustamisvelvollisuuden laiminlyöntiä

96 Kantaja väittää, että koska riidanalainen säännös on lainvastainen ensimmäisessä ja neljännessä kanneperusteessa esitettyjen syiden perusteella, työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomaisena oli tehnyt oikeudellisen virheen ja rikkonut hyvän hallinnon periaatetta antaessaan riidanalaisen päätöksen kyseisen säännöksen perusteella. Kantaja korostaa, ettei PMO ollut ilmoittanut hänelle ennen kuin antoi tiedoksi 6.5.2015 annetun PMO:n ilmoituksen, ettei hän voinut saada huollettavana olevasta lapsesta maksettavia lisiä riidanalaisen säännöksen perusteella. Kantaja väittää lisäksi, että kyseisten lisien maksaminen keskeytettiin yhtäkkiä.

97 Kantaja vetoaa vastauksessaan myös huolenpito- ja avustamisvelvollisuuden laiminlyöntiin. Komissio on laiminlyönyt kantajan mukaan nämä velvollisuutensa, kun se ei ole avustanut eikä opastanut kantajaa menettelyissä vuodesta 2011 lähtien tai antanut kantajalle aikaa täyttää vuodesta 2016 alkaen PMO:n uusia vaatimuksia, joiden mukaan kantajan olisi pitänyt esittää jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuva päätös. Kantaja väittää tässä yhteydessä saaneensa vasta komission vastinekirjelmän lukiessaan tiedon siitä, että PMO katsoi, että Tribunal de résidence de Buyenzin antaman päätöksen tunnustamispäätöstä voitaisiin pitää jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvana päätöksenä, jonka PMO voisi sitten hyväksyä perusteeksi huollettavana olevasta lapsesta maksettavien lisien myöntämiselle.

98 Kantajan väittämästä oikeudellisesta virheestä on todettava ensinnäkin, että kantaja viittaa ainoastaan neljännen kanneperusteensa yhteydessä esitettyihin lainvastaisuusperusteisiin eikä kantaja esitä nyt tarkasteltavan kanneperusteen yhteydessä mitään lisäväitteitä, joiden perusteella riidanalaisen säännöksen lainvastaisuus tai työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen tekemä oikeudellinen virhe voitaisiin todeta. Kantajan neljä ensimmäistä kanneperustetta on hylätty, joten nyt tarkasteltavan kanneperusteen tueksi esitettyä oikeudellista virhettä ei ole tarpeen tutkia enempää.

- 99 Hyvän hallinnon periaatteen osalta on riittävää todeta toiseksi, että toisin kuin kantaja väittää, työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen ei keskeyttänyt kyseisten lisien maksamista yhtäkkiä. Kuten edellä 5 kohdassa muistutetaan, PMO oli nimittäin tiedottanut kantajalle 6.5.2015 antamallaan ilmoituksella etukäteen, että kyseisten lisien maksaminen aiottiin keskeyttää.
- 100 Väitetystä huolenpitovelvollisuuden laiminlyönnistä, johon kantaja vetoaa vastauksessaan, on todettava kolmanneksi, että komission mukaan kantajan kyseistä väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska se on esitetty liian myöhään.
- 101 Tässä yhteydessä on korostettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hallinnolle kuuluva huolenpitovelvollisuus toimihenkilöitäan kohtaan, joka muodostuu henkilöstösäännöissä luodusta vastavuoroisten oikeuksien ja velvollisuuksien tasapainosta viranomaisen ja julkishallinnon toimihenkilöiden välisissä suhteissa, ja hyvän hallinnon periaate edellyttävät yhdessä, että ylempi viranomainen ottaa virkamiehen asemaa koskevaa ratkaisua tehdessään huomioon yksikön edun lisäksi myös asianomaisen virkamiehen edun (tuomio 7.3.2007, Sequeira Wandschneider v. komissio, T-110/04, EU:T:2007:78, 184 ja 185 kohta ja tuomio 13.11.2014, De Loecker v. EUH, F-78/13, EU:F:2014:246, 76 kohta).
- 102 Kantaja väittää kannekirjelmässään viidennen kanneperusteensa yhteydessä, että hyvän hallinnon periaatetta on rikottu. On siis katsottava, että huolenpitovelvollisuuden laiminlyöntiä koskeva kantajan väite muuttaa hänen viidettä kanneperustettaan. Kyseinen väite on näin ollen tutkittava.
- 103 Tässä yhteydessä on muistettava, että huolenpitovelvollisuus edellyttää, että ylempi viranomainen ottaa virkamiehen asemaa koskevia ratkaisuja tehdessään huomioon kaikki seikat, jotka saattavat vaikuttaa sen päätökseen, ja siinä yhteydessä yksikön edun lisäksi myös kyseisen virkamiehen edun (ks. tuomio 1.6.1999, Rodríguez Pérez ym. v. komissio, T-114/98 ja T-115/98, EU:T:1999:114, 32 kohta).
- 104 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että kantaja pyrkii olennaisilta osin päättelemään huolenpitovelvollisuuden perusteella, että hallinnolla on ollut positiivinen velvollisuus avustaa ja opastaa häntä menettelyissä ainakin vuodesta 2011 lähtien.
- 105 Tässä yhteydessä on tuotava ensinnäkin esille, ettei huolenpitovelvollisuus merkitse lähtökohtaisesti sitä, että hallinnolla olisi laaja positiivinen velvollisuus avustaa unionin virkamiehiä tai toimihenkilöitä. Huolellisesti toimivan hallinnon, joka käsittelee lukuisia huollettavana olevasta lapsesta maksettavaa lisää koskevia hakemuksia, ei voida kohtuullisesti odottaa avustavan ja opastavan oma-aloitteisesti kaikkia asiaankuuluvia hakijoita mahdollisissa menettelyissä, joita nämä saattavat joutua käymään läpi tällaisia lisiä saadakseen (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 20.7.2016, Barroso Truta ym. v. Euroopan unionin tuomioistuim, F-126/15, EU:F:2016:159, 74 kohta).
- 106 Hallinto voi joutua täyttämään tiukempia velvollisuuksia huolenpitovelvollisuuden nojalla enintään silloin, kun on kyse erityisistä olosuhteista, jotka liittyvät erityisesti asianomaisen erityisen haavoittuvaan asemaan (ks. vastaavasti tuomio 28.10.2010, U v. parlamentti, F-92/09, EU:F:2010:140, 65–67 kohta sekä 85 ja 88 kohta). Kantaja ei kuitenkaan osoita eikä edes väitä, että käsiteltävässä asiassa olisi kyse tällaisista olosuhteista.
- 107 Toiseksi on huomautettava niin ikään, että tavanomaista huolellisuutta noudattavan virkamiehen katsotaan tuntevan henkilöstösäännöt ja erityisesti palkkaustaan koskevat säännöt, joihin myös perheliisiä koskevat säännöt kuuluvat. Oikeuskäytännön mukaan virkamieheltä tai toimihenkilöltä odotettava tavanomainen huolellisuus arvioidaan virkamiehen koulutuksen, palkkatason ja ammatillisen kokemuksen perusteella (tuomio 17.5.2017, Piessevaux v. neuvosto, T-519/16, ei julkaistu, EU:T:2017:343, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 108 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että kantaja on tullut komission palvelukseen vuonna 2007 tehtäväryhmään IV kuuluvaksi sopimussuhteiseksi toimihenkilöksi. Muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 80 artiklan 2 kohdassa olevassa taulukossa kuvataan kyseisen tehtäväryhmän kattamat tehtävät seuraavasti: ”Hallinnolliset, avustavat, lingvistiset ja muut vastaavat tekniset tehtävät, jotka suoritetaan virkamiesten tai väliaikaisten toimihenkilöiden valvonnassa.” 82 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetään, että kyseiseen tehtäväryhmään sopimussuhteiseksi toimihenkilöksi palvelukseen ottaminen edellyttää, että henkilöllä on vähintään kolmevuotista yliopistollista tutkintoa vastaavan koulutustason suorittamisesta annettu tutkintotodistus tai yksikön edun mukaisissa perustelluissa tapauksissa vastaavan tasoinen ammatillinen koulutus. Riidanalaisen säännöksen sanamuoto on selkeä: sen mukaan huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän maksaminen lapsesta, jonka suhteen virkamiehellä on elatusvelvollisuus, edellyttää, että tämä elatusvelvollisuus johtuu jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvasta päätöksestä, joten kokeneelle sopimussuhteiselle toimihenkilölle, jonka koulutustaso ja palkkaluokka ovat samat kuin kantajalla, olisi pitänyt olla selvää, ettei Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen kaltainen kolmannen maan lainsäädäntöön perustuva päätös voinut olla huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän myöntämisen perusteena. Tavanomainen huolellisuus, jota voitiin odottaa tällaiselta toimihenkilöltä, olisi edellyttänyt vähintäänkin sitä, että toimihenkilö ottaa asiasta selvää hallintoviranomaiselta. Näissä olosuhteissa kantajan ei ole perusteltua väittää, että jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvan päätöksen esittämistä koskeva vaatimus on uusi ja että komission olisi pitänyt näin ollen antaa kantajalle aikaa täyttää tämä vaatimus vuodesta 2016 lähtien.
- 109 Kantajan väitteet, jotka koskevat huolenpitovelvollisuuden laiminlyöntiä, on siis hylättävä perusteettomina.
- 110 Hallinnolla on avustamisvelvollisuus henkilöstösääntöjen 24 artiklan nojalla, ja tämän velvollisuuden tarkoituksena on taata, että toimielin puolustaa virkamiehiä kolmansien toimia vastaan, ei toimielimestä itsestään johtuvia toimia vastaan, sillä sen toimien valvonnassa sovelletaan henkilöstösääntöjen muita säännöksiä (tuomio 9.9.2016, De Esteban Alonso v. komissio, T-557/15 P, ei julkaistu, EU:T:2016:456, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 111 Käsiteltävässä asiassa esitetyt kantajan väitteet eivät koske kolmansien toimia, vaan komission toimea tai toimimatta jättämistä. Kantaja ei siis voi vedota perustellusti avustamisvelvollisuuden laiminlyöntiin.
- 112 Tarkasteltava kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

6) Kuudes kanneperuste, joka koskee saavutettujen oikeuksien, oikeusvarmuuden ja ennustettavuuden periaatteiden rikkomista

- 113 Vastauksessaan kantaja väittää ensimmäisen kerran tässä menettelyssä, että saavutettujen oikeuksien, oikeusvarmuuden ja ennustettavuuden periaatteita on rikottu.
- 114 Kantaja väittää tässä yhteydessä, että PMO on johtanut häntä harhaan aina valitusta koskevan hylkäyspäätöksen antamiseen asti. Tämä johtuu siitä, että PMO on kantajan mukaan hyväksynyt kesäkuussa 2011 Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen olevan päätös, joka antaa oikeuden kyseisiin lisiin. Kantajan mukaan hän sai tietää vasta valitusta koskevassa hylkäyspäätöksessä, ettei Tribunal de résidence de Buyenzin päätöstä tunnustettaisi enää päätökseksi, jonka perusteella oikeus lisiin on olemassa. Hän ei sitä paitsi tiennyt ennen kuin helmikuussa 2017, että PMO olisi hyväksynyt huollettavana olevasta lapsesta maksettaviin lisiin oikeuden antavaksi päätökseksi jäsenvaltion tuomioistuimen päätöksen, jossa tunnustetaan Tribunal de résidence de Buyenzin päätös. Hän teki tästä syystä Joen ja Clairen lapseksiottamista koskevan hakemuksen Belgian viranomaisille. Koska komissio pyörsi päätöksensä tunnustaa Burundin tuomioistuinten päätösten oikeusvaikutukset vuosina

- 2011–2016 niin myöhään ja äkillisesti ja vaati kantajaa hakemaan tällaista tunnustamispäätöstä, komissio loukkasi kantajan saavutettuja oikeuksia sekä oikeusvarmuuden ja ennustettavuuden periaatteita.
- 115 Kantaja katsoo lisäksi, että Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen tunnustamista koskeva jäsenvaltion tuomioistuimen päätös perustuisi edelleen vieraan maan lainsäädäntöön, eikä sitä voitaisi pitää riidanalaisessa säännöksessä tarkoitettuna alaikäisten suojelua koskevaan jäsenvaltioiden lainsäädäntöön perustuvana päätöksenä, koska oikeuskäytännön mukaan rahaetuksia koskevasta oikeudesta annettuja säännöksiä on tulkittava suppeasti.
- 116 Komissio vaatii, ettei edellä 113–115 kohdassa mainittuja kantajan väitteitä oteta tutkittavaksi, koska ne on esitetty liian myöhään ja koska ne olisi voitu esittää kannekirjelmässä.
- 117 Kantaja vastasi unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään kysymykseen esittäneensä nämä väitteet ensimmäisen kerran vastauksessaan, koska oli saanut tietää vastinekirjelmän lukiessaan, että PMO olisi hyväksynyt jäsenvaltion tuomioistuimen antaman, Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen tunnustavan päätöksen ja katsonut sen antavan oikeuden huollettavana olevasta lapsesta maksettaviin lisiin Joen ja Clairen osalta.
- 118 Tässä yhteydessä on muistutettava, että työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uusiin perusteisiin, elleivät ne perustu asian käsittelyn aikana esille tullessiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin.
- 119 Käsiteltävässä asiassa on todettava yhtäältä, että kuten kantaja on myöntänyt istunnossa, työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomaisena oli ilmoittanut jo valitusta koskevassa hylkäyspäätöksessä kyseisten lisien maksamisen lopettamisen johtuvan siitä, ettei Tribunal de résidence de Buyenzin päätös perustunut jäsenvaltion lainsäädäntöön.
- 120 On siis todettava, ettei vastinekirjelmän lukeminen ollut ensimmäinen kerta, kun kantaja on saanut tietää syyt, joiden vuoksi huollettavana olevasta lapsesta maksettavat lisät poistettiin häneltä.
- 121 Tämän perusteella kantajan esittämät väitteet, jotka koskevat oikeusvarmuuden, ennustettavuuden ja saavutettujen oikeuksien periaatteiden rikkomista, siltä osin kuin niissä on kyse huollettavana olevasta lapsesta maksettavien lisien poistamisesta, eivät perustu asian unionin yleisessä tuomioistuimessa käsittelyn aikana esille tullessiin oikeudellisiin seikkoihin tai tosiseikkoihin.
- 122 Toisaalta on todettava, että kantajan väite, joka koskee Tribunal de résidence de Buyenzin päätöksen tunnustamista jäsenvaltion tuomioistuimessa, liittyy komission muuhun toimintaan kuin päätöksentekoon, joten riidanalaista päätöstä ei voida kumota sen perusteella. Väite on siis todettava tehottomaksi, eikä sen tutkittavaksi ottamiseen ole tarpeen ottaa kantaa.
- 123 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä.

IV Oikeudenkäyntikulut

- 124 Työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 125 Käsiteltävässä asiassa kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut, että kantaja veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Näin ollen kantajan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja hänet veloitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

¹²⁶ Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Parlamentti ja neuvosto vastaavat siis kumpikin omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

- 1) **Kanne hylätään.**
- 2) **SH velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**
- 3) **Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto vastaavat kumpikin omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä joulukuuta 2018.

Allekirjoitukset